

Uddrag af en Jægers Dagbog.

Forfatter: Christian Kjær Simonsen.
Bearbejdet af: Eva Deichmann.

Denne bog har jeg fået i julegave af min søn Peter, i 1985, og det kan godt ærgre mig lidt, at jeg ikke har fået fat i en sådan een, for mange år siden.

Det store antal af hændelser og indtryk der er passeret, siden jeg fik mit første jagttegn i 1951, havde været morsomt at kunne slå efter i "bogen", og genkalde sig hvad der var sket. Jeg vil prøve lidt, på må og få, at skrive ned det der kan ruskes frem af hukommelsen; der vil jo altid være en del ting, der har brændt sig fast, og altid vil kunne huskes.

Min første hare, har været på min første fællesjagt i Falling Jagtforening. Min far, Volmer Simonsen, og jeg skulle med på fællesjagt, det var første år, vi boede i Ålstrup. Dengang var "Narhøj" en masse engstykker af størrelsen 2,5 - 3 tønder land med pigtråd omkring, og en dyb grøft imellem hvert stykke; man kunne se langt omkring på det store flade stykke areal, således kunne man se havet oppe fra Vads Mølle. Det var et skønt syn, når fjorden lå og blinkede i solen, og alle de grønne enge var fyldt med jerseykvæg, røde og brogede kvier, og mange heste. Det var før traktoren havde vundet indpas i landbruget, men fra midten af 50'erne, gik det stærkt frem med traktorerne, og ligeså stærkt tilbage med hestene, og det var faktisk starten til at "Narhøj" forandrede sig.

Hestene ville nemlig gerne gå ude hvor der var godt sumpet, og æde tagrør og unge pilebuske. Da de så forsvandt, altså hestene, bredte begge dele sig stærkt, og da også den ene eng efter den anden blev tømt for kreaturer, og grøfterne fik lov til at gro til, ja - så blev "Narhøj" langsomt forvandlet til det landskab, som ligger der idag, en herlig "urskov".

Men som før nævnt, skulle jeg med på fællesjagt, og jægerne dannede kæde ved Vads Mølle, fra engvejene, og ud til åen, og så skridtede man ellers langsomt engene igennem. På vej til havet, var der faldet nogle fasankokke ned, hønerne skød man ikke, og pludselig letter en hare, som begynder at "skridte fronten af", som vi siger. Den havde vel fået en 12-15 "hilser", da den nærmer sig min ringe person, og så siger min far, som gik ved siden af mig: "Nu har du din store chance, min dreng".

Kanonen til kinden, godt frem som jeg havde fået at vide, og - BUM - "Morten" slog en kolbøtte. Jeg var nærmest lamslået, men da det gik op for mig, at den lå ned, lettede jeg en halv meter ! Jeg må sige, at det var en stor dag, for det manglede ikke på bemærkninger resten af dagen fra de andre jægere. Rævestolt var jeg, og ikke mindst min far, som var min bedste ven og kammerat. Vi havde mange gode søndage med bøssen omme i mosen, og senere da jeg selv havde fået gård, ude i "Narhøj".

Når jeg siger "Mosen", er det den store mose imellem "Grønne-
gaard" og "Mosegaarden"- "Grønnegaard" ejer det halve af mosen,
og resten er i mindre parceller, med et stort stykke både i
nord- og sydsiden, hørende til "Mosegaarden", som min far købte
i 1951.

Mosen er en typisk dødimose - en kæmpe istop fra istiden,
boret dybt ned i jorden; blev til en sø, og med tiden til mose.
Under Anden Verdenskrig blev den næsten tømt for tørv, og
derved delvis gjort til sø igen, så den idag fremstår som en
perle af blandet natur. Tagrør og siv, birke og pilekrat, små
øer ude i vandet, overgroet med siv og småbirke - det giver en
baggrund for en vildtrigdom af store og små fugle.
Svaner, ænder, blichøns, rørhøns, lappedykkere, fiskehejrer,
fasaner, skovduer, grågæs på besøg, og et hav af småfugle.

Det er som et pust af historiens store vingesus, man kan føle
en tidlig sommermorgen kl. 04, når man sidder på den store
skrænt på nordsiden og skuer ud over herlighederne - "moseko-
nens" bryg indhylder hele sceneriet i et fint slør, og hvor alt
er stille, på nær nattergalen, som fløjter og triller, så det
risler ned ad ryggen af velvære, og alle de andre småfugle, som
har siddet og sovet i sivene, vågner lidt efter lidt. Der er
mange forskellige arter, så som rørsanger, skovsanger, blåmej-
ser, sumpmejser, fuglekonger, guldspurve og musvitter. Til sidst
er et vældigt orkester, som det er meget svært at løsrive sig
fra, - det er blevet til mange piber tobak på den skrænt, i
årenes løb, og er det så sært, at den mose ligesom er blevet et
stykke af eens egen sjæl, - jeg synes, at den er så smuk, både
sommer og vinter.

Det er et betagende syn, når Kong Vinter har stivnet det hele,
og træer og buske er pudret af rimfrost, så ligner det en stor
eventyrhave.

Tilbage til den sommermorgen på nordskrænten. Når du er så mæt
af fuglesang og blomsterduft, så går du en tur langs mosekanten
mod syd, op ad skråningen, til du står på den flade mark
ovenfor, og ser mod øst og syd. Der møder dig et syn, så det
godt kan få hjertet til at banke i brystet af kærlighed til vor
lille, kønne fædreland.

Du ser ud over et stort, fladt område med landsbyerne Falling,
Fensten, Gylling, Amstrup og Ålstrup bag dig.
Mod øst blinker Kattegat med Samsø ude i horisonten, og når du
lader øjnene "runde" Gyllingnæs, så har du mod syd Endelave, og
længere mod vest Alrø og Hjarnø i munden af Horsens Fjord.
Du ser ud over et eldorado for fugle og dyr i massevis, og det
kan ligefrem gyse i een, at det engang var tanken, at bygge et
atomkraftværk midt i det hele - det var godt, at det blev ved
tanken, og naturen får lov til at indrette sig med tidens gang.
Der er et gammelt ord, der siger: "Enhver so synes bedst om
egne grise" - og jeg må indrømme, at jeg mange gange har
stoppet traktoren og bare siddet og "suget" til mig af panora-
maet. Bukker jeg mig ned og prikker til flintestenene på
marken, står jeg snart med en skraber, en pilespid eller et
urnestykke i hånden - ja, så går tankerne på langfart, for dét
jeg står med i hånden, fortæller, at mennesker for 4-5000 år
siden også fandt, at her var det et rart sted at bo, med hav,
fjord, fladvandede indskæringer, skove og moser.

Så er det, at jeg, som før omtalt, føler historiens vingesus,
og at jeg selv er placeret som en lille prik midt i det hele -
det giver en glæde indeni, som ikke er så nem at forklare, og

jeg føler, at dét der står i sangen "I Danmark er jeg født" -
-"her har jeg rod, her har jeg hjemme, herfra min verden går",
passer fint på mig.

De naturoplevelser jeg har haft her, siden jeg med mine forældre flyttede til Alstrup i 1951, er utrolig mange. Både med, men ikke mindst uden bøsse, og ligeså på fiskeri efter torsk og fladfisk ude på fjorden, sammen med gode venner.

I starten var det den store mose, der var genstand for mine ekspeditioner, jeg gik derover tidligt og sent; kendte hvert et træ, en busk - rævehulerne, hver en krog af de gamle tørvegrave, efterhånden overgroet med store sivtuer, som jeg tit har stået og gynget på, og været ved at falde ned af, af bare forskrækkelse når en fasankok braldrende er gået på vingerne et par meter fra mig. Den intense samhørighed med naturen har været lige stor, hvadenten det er om foråret når alting grønes, spirer og gror, ænderne udparrer sig, blishønsene slås om territorier, fasankokken går, højrød i kammen, rundt og tror at han er noget særligt; harerne har boksekamp - eller det er om efteråret, når jagten er gået ind og man står mellem siv og småbirke med den specielle duft, krydret som en fin gammel vin, af nedfaldne blade af bæverasp og solvarm mosejord, i næsen, imens man spændt venter på at hunden, som roder rundt inde i krattet, skal komme med en fasan.

En helt særlig oplevelse skal med her, selv om det er over 30 år siden, står den lyslevende for mig, som var det igår. Min far og jeg havde været ude at høste byg (med traktor og "binder") og rævne havde lavet en stor legeplads, hvor der selvfølgelig ikke var noget korn. Om aftenen siger far: "kan du ikke gøre noget ved det", og den følgende morgen kl. 04, tog jeg bøssen og gik om ad mosevejen. Jerseykøerne gik og græssede på marken imellem moserne - pludselig så jeg en mørk skygge imellem køerne; forsigtigt nærmere - men så får han farten af mig, og skal skynde sig ned i den lille mose. Bøssen til kinden, det bageste løb, og BUM - dér lå "Mikkel". Jeg synes, at jeg kunne mærke blodet prikke helt ud i fingerspidserne af bare spænding, og det var ikke mere end 10 minutter siden jeg var gået ud. Det var jo nemt - Da jeg havde sundet mig lidt, gik jeg over i indhegningen og småsnakkede med køerne, imens jeg gik over mod den store mose. Oppe på bakken, omgivet af køer, kunne jeg se en ræv snuse nede i lavningen på sydsiden af mosen. Jeg skulle jo nærmere på én eller anden måde, så jeg fik køerne til at gå med mig, så de kunne danne skjold for mig, til jeg nåede kanten af mosen, hvor jeg så kunne krybe det sidste stykke. Det gik godt nok, jeg kom nærmere, men jeg synes at der var en mærkelig dunken et eller andet sted - så blev jeg klar over, at det var mit hjerte, der gik for fulde omdrejninger. Endelig tæt nok - op at stå - skud - op af hullet ryger 2 ræve, den ene fuldstændig forvirret, med ret kurs mod mig, der var helt paf, og hvad jeg sigtede på da jeg skød igen, véd jeg ikke, det var ihvertfald ikke ræven, for den forsvandt op over bakken. Den første jeg skød på, var forsvundet over mod øst, og jeg opfangede lige, at den ikke havde det særligt godt, så jeg måtte bagefter. Jeg havde lidt dækning nede ved kanten af mosen, af brændenælder og græs, længere fremme var der en ret stor pilebusk - hovedet forsigtigt frem, og dér sad "Mikkel" på halen 25 meter væk, mens der var en ræv til, der hoppede rundt om den første, og

ville lige, hvad den anden absolut ikke var i humør til...
En dyb indånding, og så hold på den, der ville lege, - ind på
siden, - den var anskudt Bagefter - og ind på siden ! ^{mid}
_{der} _u _{mid}

Puha !! Det varede længe, inden jeg kunne trække vejret normalt igen. Rævne kom på nakken - kørerne tog jeg med hjem til morgenmalkning med det samme, og inden jeg startede den, lagde jeg 3 ræve på række i en tom bås. Jeg glemmer aldrig fars ansigt, da han kom op. Han satte sig lige så stille ned på malkestolen foran rævne, og sagde "det var li'godt pokkers!" Det er blevet til mange dejlige ture med bøsse og hund i årenes løb, og nogle dage er mejslet i hukommelsen på grund af særlige omstændigheder, som f.eks. den første sneppe.

Vagn Andersen skød 2 forbriere, og så snuppede jeg den, - det er nok 35 år siden.
Den første grævling fik jeg også i mosen en vinter - den ligger oppe i "storstuen" som forligger. -
Ja, vinterjagter - i mange år har jeg holdt en lille drivjagt 2 til 3 søndage formiddage, 10-12 mand, - en stor bue omkring hele mosen, og på et signal, ligeså stille ned til kanten af mosen på een gang. To mand med hunde starter drevet, det har givet mange ræve, (bedst med østlig vind) -for den naturlige trækroute er mod vest og Åkærskoven. "Mikkel" har også tit løbet om hjørner med os; eet år stod Rasmus Hansen, Hov, og skød 2 bummere til hver af 3 ræve, der kom forbi; det manglede ikke på højrøstede bemærkninger bagefter. Der var også 5 ræve i mosen den dag, vi fik de 3. Den dag blev endevendt gang på gang, længe efter. - På et tidspunkt havde jeg en tysk korthåret, som hed "Pan" - samme "Pan" var engang kommet forbi en ræv der lå og sov, og jeg kan huske, at der blev et vældigt postyr, og efter den tid blev han helt ustyrlig når han fik fart af ræve. Han gav hals med det samme, og så var der ellers drøn på. "Mikkel" kom som regel få minutter efter, hvis han da ikke røg i en grav. Det gav mange ræve dengang.
"Sorte" Gunner fra Odder kom tit en lørdag formiddag og sagde: "skal vi lige se" - han havde 2 gravhunde. Så tog vi et drev, og så gravene efter bagefter. Engang havde han "Muus P." med - (forfatteren til "Nordenfjords og Søndenfjords"). Gunner og Muus P. gik om og stillede sig på nordsiden af mosen, jeg gik om på sydsiden og slap "Pan". Et kvarter efter lå Mikkel der. -"det var Sa....", sagde Muus P.! Næste lørdag kom de igen, og historien gentog sig, og den tredje lørdag var det det samme resultat. Då var Muus P. godtnok duperet, over at det kunne lade sig gøre - han havde snaps med - og det blev til mange gode ture, indtil han døde alt for tidligt.

Den 1. maj 1961 købte jeg "Mosegaarden" i Ålstrup.
Om efteråret kom jeg i bestyrelsen for Falling Jagtforening, og da startede der faktisk en ny epoke, ihvertfald i mit "jagtlige liv". De første par år var "knægten" tilhører til de gamle i gårde, men så synes man i 1964, at nu kunne jeg få penge kassen at passe på, og det har jeg så gjort siden.

Arbejdet i jagtforeningen har givet mange glæder, men også af og til meget arbejde. I de forløbne år er der sket en udvikling, så jeg synes, at vi idag har en fint fungerende jagtforening, der er mange aktiviteter i gang, som tilgodeser både jægers og vildets interesser bedst muligt.
I starten jeg var med, foregik jagten som ovenfor beskrevet. Man samledes på engene ved Vads Mølle, 2 gange om året; den 1.

oktober og den 1. november. Så dannede vi kæde fra vejene og ud til åen og gik langsomt engene igennem ud til fjorden og tilbage igen, derefter fandt vi en skrænt, hvor vi satte os og spiste de medbragte "klemmer", og skyllede ned med en kop brændevin.

Efter den første jagt var der generalforsamling, og det magede sig altid sådan, at "Post Arne" kom forbi og fik et par ordentlige "bægre" med, plus nogle lidt vovede historier.

Efterhånden kom ønsket om flugtskydning. "Smed-Søren" startede i en grusgrav i Amstrup, det var ikke så velegnet, så året efter sagde jeg, om vi ikke skulle stille an nede på bopladsen, der er den yderste ende af min mark. Pladsen var blevet gravet ud af professor Glob nogle år før jeg købte gården. Der var ikke mere at grave efter, så den lå ubenyttet hen. Der blev lavet standpladser til kastemaskiner, og der blev nedsat et flugtskydningsudvalg, som skulle tage sig af det praktiske. Et lille skur til materiellet kom op og stå, og så har det ellers fungeret fint siden, med en 5-6 træningsaftener, startende sidst i april - og afsluttende først i juni med en præmieskydning.

I sommeren 1976 var der knasende tørt, og en dag var der en skør person, som smed en tændstik oppe på bakken ved Baunebjerg - der var stærk østlig blæst, og så kom ilden ellers tordende ned mod skydebanen ! Den var næsten ikke til at stoppe, men med 3 brandbiler og en masse menneskers hjælp, fik vi til sidst bugt med den. Huset og 2000 nyplantede graner, mange egetræer og den gamle fyrrelund hos naboen bag ved huset, gik op i luer. Alt var væk - kun bar jord og sorte stubbe stod tilbage. -Vi var lidt triste alle jægerne, for hvad nu ??? Så talte jeg med brandforsikringen og sagde, at min jagthytte var brændt, den var på så og så mange kvadratmeter; OK, det gav en lille sum, som Jagtforeningen fik. Det var da et plaster på såret. I sådan en stund er fællesskab en dejlig ting. Een vidste hvor der kunne købes et skelet til et gammelt sommerhus, det blev anskaffet, og så gik vi ellers igang, mange af foreningens medlemmer, med at opføre et nyt og større hus, som blev døbt "Narhøj".

Der er siden foregået mange gode og dejlige "træf" omkring det hus. Hundetræning i det tidlige forår, flugtskydning i maj, Skt. Hansbål med lodsejere og familier, samt venner, og så fællesjagterne, som vi har 3 stykker af.

En sådan jagtdag er en dejlig oplevelse. Flaget er hejst når jægerne ankommer klokken 09, og der er en egen forventningsfuld stemning. Vil jagtlykken nu stå een bi idag, gensynet med gamle jagtkammerater, vittighederne flyver frem og tilbage - det giver alt i alt en dejlig varm atmosfære. Man samles inde i hytten til velkomst, morgenbitter og parole ved formanden, som også har inddelt os i 4 hold.

Et hold med hunde, som han selv er leder af, og 3 hold til at stå for. Så bliver der sagt: "5 minutter!", og vi mødes udenfor. De 3 der "sætter af" får styr på deres hold, så tager vi hattene af, og man bliver helt højtidsstemt når de smukke toner fra jagthornet byder "Jagt Begynd". Da vi er 3 til at "sætte af", går det hurtigt med at komme på plads, - der blæses i hornet, fremad, og drevet begynder. Den intense spænding der opstår, kan næsten ikke beskrives - den skal opleves!

I starten: stilhed - man går stille på post, letter på hatten

når man får anvist hvor man skal stå, og med alle sanser åbne, er der mange lyde og indtryk, der trænger indenfor. Mejsers og spurves leg og søgen efter føde i buske og træer, så nogle solsorte, der letter med anskrig og sladrer om, at "Mikkel" prøver at luske af - man begynder at kunne høre fløjter og kommandoer til hundene. De første skud falder spredt, og lyder der ikke besked om apport, så kommer der gerne en skralderlat-ter, og oplysning om, at der "da også findes patroner med hagl i", -eller- "der er mest plads mellem halen og skoven !" Sideposterne får de første chancer, drevet kommer nærmere, og nu begynder de første forposter at lade høre fra sig, - man venter spændt - "kommer der een til dig idag", - og jo, dér - BANG - lyder der et bump, er dagen reddet, men flyver fuglen videre, er det een selv, der er skydeskive for vittighederne. Så er hundene ved at være igennem, og man samles, og med grinen af hinanden, drillende småhug til højre og venstre, gør vi klar til næste såt. Efter 2 såter, samles vi foran hytten, og når alle er der, bliver der blæst "Frokost-signal", - hvor det lyder smukt, når det klingende giver genlyd ovre fra Åkærskove-
ne. Så myldrer vi ind til klemmer, kaffe, øl, og en enkelt "skarp" - og en del historier. "5 minutter" lyder det, så er det udenfor igen til 2 såter mere. Efter disse, er klokken blevet så mange, at det er tid til at vende tilbage til hytten igen. Vildtet bliver lagt op til parade, jægerne samles bag ved vildtet, formanden foran, og takker deltagerne for dagens forløb.

Der bliver blæst signal for hver art vildt - dyr, ræv, og så videre - og til sidst, mens tonerne af "Jagt Forbi" lyder, stryger vi langsomt flaget, som en ære for det vildt, vi holder så meget af.

Så er det tid for ransagelse, jagtfiskalen tager ordet, og under megen grinen bliver der uddelt ros, ris og bøder, mens man synker en sidste øl eller kop kaffe.

En dejlig, dejlig dag er slut, og man tager hjem - træt, men med en glad ro i sjælen.

Ved nummer 2 jagt får vi gule ærter, i stedet for klemmerne - herligt. Slagteren i Hov leverer dem varme klokken 11.30, og klokken 12.00 blæses til frokost. 35 mand kaster sig over ærterne med flask, pølse, sylte, sennep og rødbeder. Skønt vi sidder lidt tæt, har vi det herligt.

Jagten foregår som ovenfor beskrevet. Det nedlagte vildt bliver hængt op, og brugt som præmier ved Vildspillet, som bliver afholdt 2 dage senere i Falling Forsamlingshus.

Nummer 3 jagt starter med generalforsamling, med beretning ved formanden, om hvordan året er gået for foreningen; kassebogen læses op, beretning fra flugtskydning og hundeuvalg, valg til bestyrelse, og de forskellige udvalg. Under "eventuelt" diskuteres mangt og meget.

Så er der frokost, og klokken 12.30 starter vi på 2 såter; den midterste og havsåten, det er ikke ret tit at denne jagt giver ret meget udbytte, men spændingen er såmænd ligeså stor.

Efter paraden, holder vi en rask auktion over byttet, pengene går i kassen, og så er det ind i hytten til en lille røffel af fiskalen.

Så er året gået for foreningen, og vi slutter af med en fest i Forsamlingshuset, for lodsejere, jægere og venner.

Det er i årenes løb blevet til mange dejlige fester, som har været med til at styrke sammenholdet om foreningen.

HAVET.

Til dette lille kalejdoskop over mit jagtliv, hører også fisketurene ude på havet, i Kjeld Vestergårds både.

Kjeld er "vandmand" med liv og sjæl.

Jeg kan slet ikke huske hvornår det startede - men jeg blev engang spurgt om jeg kunne tænke mig at komme med ud og fange en torsk sammen med Kim, Harry og Knud "Maler".

Det skulle ikke siges to gange, da jeg altid har været vældig glad for at sejle - den følelse, når en båd glider gennem vandet, er svær at forklare, men kan næsten sammenlignes med en slags vægtløshed.

Det blev til mange utroligt dejlige ture over til Samsø efter torsk, mens der endnu var nogle at pilke efter. Pludselig gik det hastigt ned ad bakke, bunddyrene døde, og så er der ingen torsk, når der ingen føde er.

Anden gang jeg var med, var der ingen af de andre, der kunne - "Så tager vi selv afsted", sagde Kjeld, det var sammen med den hvide "Svane II". Vi tog over til sydspidsen af Samsø, og fandt et sted hvor bunden skrånede temmeligt meget, der lå vi så og hev 75 torsk op i løbet af dagen, det var helt utroligt, knapt var pirken nede ved bunden, før der var bid - vi kunne næsten ikke holde op igen ! Hele den dyngge rensede og filerede Kjeld ene mand på vejen hjem, jeg skulle så stå ved roret og zikkakkede hjemad, som en nybegynder på skøjter, den tog ihvertfald nogle ordentlige "overhalinger" engang imellem. Så lød der et brøl fra skipper: "om det var meningen at han skulle tippes ud?" - jeg tænkte, at "du bliver sgu aldrig inviteret igen, med alt det mas, han har med dig". Det gjorde jeg heldigvis.

En dag kom Kjeld og sagde: "jeg har realiseret min drøm", og dét må jeg nok sige ! Han havde købt en stor flot skude med ekkolod, radar, telefon, og en stor dam midtskibs. Flot styrehus og 4 sovepladser i kabyssen forude - og efter at han og Knud havde pudset, malet og repareret, lignede den faktisk en splinterny !

Sådan en tur til Samsø, har altid stået som noget særligt for mig, vel nok fordi dt ligger så langt fra min hverdag som landmand.

Det var en forventningsfuld spænding jeg kom i, når telefonen ringede, og det var Kjeld der sagde: "i morgen lover de svag vind, 2 til 4 sekundmeter - vil du med ? Vi sejler i morgen tidlig, klokken 06.30" -

Så var det bare med at komme ud og klargøre stang og pirke, få rensed ved grisene, kørt foder ind, så der kun var at fodre dem den følgende morgen, så ind og smøre en ordentlig madpakke, kigge efter om der var nogle dramme tilbage i flaskerne - og på hovedet i seng, hvor man næsten sov med det ene øje åbent, af angst for ikke at høre vækkeuret. Det kimedede klokken 05.00, ud at fodre grisene, ind og få et ordentligt foder selv, fat i støvler, varmt tøj, madpakker og fiskegrej - og så afsted til

Alrø. Den stemning, jeg kom i, når jeg kørte ud på dæmningen med en solflimrende morgendis, duften af saltvand, tang, havfugle der skriger mod og med hinanden, mens de søger efter føde, den griber een, og går langt ind i sjælen, og det føles næsten som det er eens egen ryggrad bølgerne risler ned over, imens du med åbent vindue i bilen, haster over til Sønderby på Alrå, hvorfra der er afgang. "Go'morgen, go'morgen" og nogle ordentlige brandere og vitser, imens der gøres klar, og så afsted.

Det tager godt 3 timer at sejle derover, og det smukke landskab, som jeg kan se ud over hjemmefra, kan jeg nu se fra søsiden, - Alrø og "land" på den ene side, Hjarnø og Endelave på den anden. Når vi er fri af Gyllingnæs, kan vi mod nord se Hou røn og Svanegrunden, og så begynder flokkene af edderfugle at lette, for nu sejler vi lige hen over deres spisekammer. Det er et betagende syn, når havet pludselig bliver levende, og flere tusinde fugle går på vingerne; der er fugle foran, bagved, til begge sider, og hele horisonten rundt så langt øjet rækker - jeg kan aldrig blive træt af at betragte det sælsomme skuespil. Tiden fordriver vi ellers med at smådrille hinanden, drikke morgenkaffe, en "lille een" til næbbet - eller to.

En dugfrisk cigar til skipper, og når han så står der og pulser løs, imens han skæver til kompasset, om nu kursen holder, og ellers kigger ud over sin nypudsede båd, kan man se, at fryden ved at sejle ligefrem krabler ovenud af kraven på ham - og de andre gamle jagtkammerater fortsat gasser hinanden på livet løs; fortæller vittigheder og historier, ja så føler jeg mig som en utrolig rig mand.

Når vi har rundet Vesborg fyr, er det tid til at få fiskestangen gjort klar, pirken skal pudses, for de fleste er hjemmelavede af messing eller kobber. Så er vi der - ved den grønne bøje syd for Samsø - pirkene suser mod bundene - ikke een siger noget det første stykke tid, af bare spænding. Vi tænker vel alle "bliver det mig, der får det første hug" - så er der bid ! Stangen bøjer sig som en flitsbue, snørerne synger som en violinstreng, man begynder at hale ind - det føles som en stor sten i den anden ende... der mangler ikke på bemærkninger fra de andre, om at det bare er bundbid, eller ankerkæden fra Kalundborgfærgen man har fat i, - presset på stangen letter lidt, og det kan anes hvad der er på krogen; "-hold da fast mand, sikken' ka'l - kom med nettet !" Og så ligger den på dækket - flot fisk - man er stolt som en pave.

Sådan går det slag i slag hele dagen, vi griner af hinandens fusere, og har lidt smådrillerier. Frokost med øl og kaffe plus en "lille skarp", det er der nu dårlig tid til, for der skal jo fiskes, - man glemmer tid og sted.

Skipper siger: "sidste træk" - pokkers, vi kunne godt klare nogle timer endnu. Snøren op, pakke sammen, og så tøffer Kjeld hjemad, imens vi alle mand hjælper hinanden med at rense og filere de fisk vi har fanget, en lang hale af havmåger og terner følger os og mæsker sig med de indvolde og skind, der ryger udenbords, og når vi er færdige med det, bliver båden skrubbet og skuret, så den er ren og fin igen.

Mens det sidste kaffe bliver drukket, når vi Alrø igen, godt træt, men med en dejlig dag brændt ind i sjælen, og hukommelsens store bog.....

En dag kom Kim og sagde: "vi er nogle stykker, der mødes, den 1. oktober hos mig, og vi tager nogle såter, derefter tager vi op til Frode Madsen - vil du med?" Det ville jeg gerne, og som en

naturlig sag, indgik mit jagt i konsortiet sammen med Harry og Kjeld. Frode er så gledet ud, men vi 4 er blevet ved, og det er næsten blevet til et lille jagtselskab, hvor vi hver især "indskyder" vores jagt og på den måde har fået et varieret revir; moser, småskove, rør og åbent land.

I september måned mødes vi og aftaler 3-4 jagter, hvem vi skal have med - (det er de samme år efter år), får sendt indbydelser ud, og tilrettelagt hvordan forløbet af jagterne skal være. Vi glæder os til de små jagter, og uden at være ubeskedent, har jeg indtryk af at gæsterne også gør det.

Dagen ser som regel sådan ud:

Vi mødes hos Kim klokken 09.00 i "Hulen", som vi kalder et lille hus, hvor der lige kan klemmes 10 mand ind, så der er sammenknebne låre og masser af god vilje.

Vi skiftes til at give "basser", som fortæres til egen kaffe og en "lille skarp" til velkomst. Altimens "sidste nyt" udveksles, udfylder vi kortene til en lille konkurrence, hvor hver deltager skal gætte hvormange ben, skud og sammenlagt, det giver når dagen er slut. Indskud er 3 patroner per mand, som går til den der er tættest på. Det stående spørgsmål fra jægerne er næsten altid: "er der ugler i mosen?" - for det første år vi prøvede, ramte de helt ved siden af, fordi en stor flok krikænder cirklede rundt nogle gange, og det kan nemt ødelægge skudstatistikken. Vi tager som regel en sat hos Kim, så til Oldrup hos Harry, derpå i mosen efter ænder og ræve, så skydebanen og den lille skov efter fasaner. - frokost -.

Der er ingen der kan blæse "Frokostsignalet", men vi går alligevel til den i "Hulen" med glubende appetit, højlydt kommenterende hvad hver enkelt nu har oven på klemmerne. Hvis der er æg på, lyder det altid: "det er et ordentligt "rykkerbrev", du har der!" Små artige historier mangler heller aldrig... -Efter en god stund, kører vi til Alrø og Kjelds harejagt - sikken en jagt - det første år han havde den, var vi 11 mand på første jagt (han har 2), da eventyret var slut, havde vi set 25 harer, og 10 mand gik med hver een - den 11. mand havde forset sig på en "Tagsneppe", som vi kalder en tamdue - uha, da, da...

Vi samles igen og kører tilbage til Kim, hvor vi tager de sidste 2 såter; i granerne og rørerne er der som regel godt med fasaner, for Kim plejer dem godt i hele opvæksten, men de går højt og stærkt.

Hunde og mænd er nu ved at være godt møre, og vi slutter med en flot parade, hvor vildtet er lagt på højre side i "rangorden", og en olielampe er tændt i hvert øverste hjørne.

Så takker een af os 4 deltagere for en god jagtetisk opførsel og en god dag. Antallet af styk nedlagt vildt kan veksle meget, dette år var det meste nogensinde:

1 buk, 2 ræve, 12 fasaner, 5 ænder og 13 harer.

Så er man helt ærbødigt stemt under paraden. -

Et andet år var der kun en enkelt bekkasin, men dagen havde været så fuld af mange sjove oplevelser, som vi har grinet meget af siden.

Efter paraden er der tid til at slappe lidt af med en øl, eller den sidste slat kaffe, mens det bliver afgjort, hvem der har vundet patronerne. På et tidspunkt lyder det fra Kjeld: "Så er det tid". Nu er der aftentræk efter ænder på Alrø. Når så alle mand er placeret, og sidder der på engen omkring "Hullet", og ligner store muldvarpeskud, forstummer snakken. Så sidder jeg ligeså stille og suger alle lyde og indtryk ind i kroppen, og

jeg er sikker på, at det er bedre end alverdens nervepiller... Sceneriet kan være så fantastisk; sortbrogede kvier går og græsser, solen går glødende ned i kobberfarvede skyer, agerhønsene kalder sammen, hundredevis af forskellige strand- og vadefugle holder en fantastisk koncert, som dæmpes efterhånden som det skumrer, og dagen går på hæld. Kirkeklokken ringer, som for at gøre opmærksom på, at der også er et verdsligt liv udenfor Dianas rige.

Pludselig spidser man ørerne - ny lyd - vingesus -ænder - de er hurtige, de kanaljer, men nogle styk bliver det næsten altid til.

Så er dagen slut, vi takker af, og drager hver til sit, og har mindet om endnu en dejlig jagtdag i glade venners selskab med os hjem.

Det er i årenes løb blevet til mange dage med gutterne, og selv om man kan synes, at forløbet er det samme gang på gang, er der alligevel stor forskel fra den ene gang til den anden - for vejr og vind spiller jo også en stor rolle.

Vi er også blevet inviteret ud til nogle af dem vi har haft med, det giver i sig selv mange småoplevelser at komme ud og se nye territorier, hvordan landskabet er formet, farverne og de forskellige småfugle.

Så finder man ud af, at glæden ved at færdes i en smuk natur, er det primære, og at skyde og få noget på tasken, ligesom træder lidt i baggrunden.

En andejagt, den 1. september 1986.

Jeg skulle være hos Kjeld på Alrø klokken 05.00 - der kom ingen ænder, men hvor var det en skøn morgenstund, da solen stod op, og fuglene vågnede. Hvad der sker i det flade vand rundt om Alrø, når hundredevis af vadefugle skal have morgenmad, er en stemning, som næsten ikke kan beskrives, men skal opleves.

Klokken 09.00 kørte Kjeld og jeg til Splidholm ved Søby, hvor Niels Christensen, Kim Lundgård, Harry Jensen og Ejnar Hedegård sad på deres "flade". De havde heller ikke set skyggen af ænder, så der blev hurtigt enighed om formiddagskaffe hos Niels i hans bondehusidyl i Amstrup. Vi smuttede indenom bageren i Gylling, og gjorde indhug i hans rundstykker - sikken et kaffegilde ! Niels kom med en flaske, og sagde: "jeg har været i Tyskland, skal vi ikke lige smage denne?" --jooooo---"og denneher fik jeg sidste gang jeg var dernede, skal vi ikke lige.." --jooooo--, og da vi havde prøvesmagt alle de flasker han havde i skabet, kunne vi give hinanden ret i alle de fantasifulde jagthistorier, vi kunne finde på !

Det er den skæggeste formiddagskaffe, jeg har været med til.

Mit "gode" hjerte løb af med mig, og jeg sagde: "kom op til Farmand i eftermiddag, så tager vi et aftentræk i mosen".

Klokken 17.00 kom Kim, Harry og Kjeld, og vi gik så på due- og andetræk. Da vi havde indtaget vore pladser, kom der en due til mig, som synes, at jeg skulle have en hilsen; den fløj ganske uanfægtet videre.

Så blev der ellers liv omkring os - ænderne lettede i byger, og begyndte at cirkle rundt, gik ned, kom op igen - sikken et syn, jeg vil skønne, at der var 3-400 ænder i luften. Vi skød og vi skød og kunne ikke ramme, vi kunne simpelthen ikke nå at lade så hurtigt som de kom. På et tidspunkt kom jeg til at se over på Kjeld, da slog han armene op om hovedet og råbte: "det her er sgu for meget"! Jeg grinede, så jeg skød ved siden af igen.

Resultatet blev:

Harry: 1 and - 20 skud
Kim: 1 and - 4 skud
Kjeld: 1 and - 10 skud
jeg: 2 ænder på 14 skud.

- og så var der kaffe i køkkenet bagefter.
Kors, hvor har vi grinet af den tur tit...

(optegnelserne slutter her - Christian skal have sin bog tilbage nu, til en ny sæson, som jeg glæder mig til at få lov til at skrive rent for ham).
September 1994./ed.